

Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 15/09/2023 a les 11:30

Clara Peya: «Els problemes de salut mental són conseqüència del no-encaixament en el sistema»

Parlem amb la pianista i compositor de Palafrugell sobre el seu nou disc, 'Corsé'

Clara Peya | Michal Novak

La pianista de Palafrugell ha enregistrat un nou treball, *Corsé* (Vida Records, 2023), que vol combatre la idea de la perfecció, fent contrastar una iconografia violenta amb la tendresa que desprenen les seves cançons. La gran sorpresa són els tretze cantants que l'acompanyen, un de diferent per a cada cançó -des de **Momi Maiga** i **Iris Deco** fins a **Sílvia Pérez Cruz**, **Albert Pla** o **Ferran Palau**- i dues joves vocalistes per als directes, escollides a través d'un procés de càsting. Avui, aquest nou disc es presentarà en directe a l'Atlàntida de Vic dins del MMVV.

Des del 2017 que duies un ritme d'un disc per any. Aquesta vegada t'has permès dos anys.

La discogràfica m'ha fet entendre que els meus *tempos* no són els mateixos que pot assumir la indústria i el públic. La gent està absolutament sobreestimada, més que mai. La música ara és molt més accessible, se'n fa i se'n consumeix més. Entenc que no puc treure un disc com

Corsé cada any, però també crec que no passa res si publico un àlbum de piano sol, sense activar tota la maquinària de promoció. De fet, aquest potser serà l'últim disc que faré amb veu i lletra.

Per què?

Penso que estic canviant d'etapa. L'exposició pública em costa molt, i s'ha de ser una persona molt centrada i molt forta per suportar-la... No sé com s'ho fa la **Rosalía** [Riu]. Un projecte a piano sol opera en un circuit més tancat. Conec pocs pianistes que estiguin en un circuit tan 'pop' com jo i que hagin d'explotar així la seva persona. Si fos capaç de separar-me de la meua obra segurament seria més fàcil, però em costa molt, perquè el que faig soc jo i m'hi obro en canal.

Els teus àlbums acostumen a partir d'un concepte. En el darrer exploraves la 'Perifèria' (Vida Records, 2021) social, física i emocional. D'on surt 'Corsé'?

El disc parla de la violència del concepte 'perfecció'. Som persones imperfectes però que volem ser perfectes, i tot plegat provoca molta violència implícita. Analitzant-ho, he arribat a la conclusió que la perfecció és una cosa morta, estàtica, i la imperfecció és una cosa viva, que conté moviment perquè desitja el canvi.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=qCJti78oXaE>

I per què creus que seguim anhelant la perfecció?

Perquè, malgrat que totes les persones som imperfectes i desitgem coses, el sistema ens vol estàtiques. Per exemple, és un privilegi fer-se gran i que et canvii el cos, perquè vol dir que estàs viva, però no hi donem valor. I és l'esquerda, la imperfecció, el que conté tot el possible per generar un canvi, una transformació i, per tant, per generar vida. Per això el disc, en el fons, va de no ser estàtics i de connectar amb la vida.

La imperfecció es mou buscant la perfecció?

No. És un moviment de desig, però no cap al concepte estàtic de perfecció, sinó cap al que realment desitgem. És difícil connectar-hi, perquè el sistema ens ha portat a desitjar sempre el mateix. Per això connectar amb el propi desig pot ser realment revolucionari. Soc conscient que parlo des del privilegi d'un lloc on tinc temps per reflexionar sobre una sèrie de coses que potser no interessin a ningú més... I està bé que sigui així; estic fent les paus amb qui soc i d'on vinc.

La cotilla simbolitza la idea de buscar la perfecció i l'encaix fins al punt d'arriscar la pròpia salut?

Per mi, la salut que realment es posa en joc és la mental. De fet, crec que els problemes de salut mental són conseqüència del no-encaixament en el sistema.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=xx0V0ddITCQ>

Per plasmar aquestes idees al disc has fet servir les veus de tretze cantants. Per què un projecte coral?

Al principi vaig començar amb una sola cantant, però a mig projecte em va dir que no s'hi veia amb cor, perquè la tocava molt emocionalment i no sabia si s'hi podria implicar. I és clar, sense implicació emocional no té sentit. Per sort, va passar en un moment del procés en què no havíem avançat tant perquè fos un gran daltabaix. Aleshores vam pensar de buscar una veu per a cada tema, i això m'ha permès tenir més marge en la producció i una mica més d'obertura.

Com vas fer la selecció de veus?

Vaig buscar veus que m'agradaven i que hi podien encaixar. No tothom m'ha dit que sí, i en alguns casos he hagut de buscar alternatives, però he tingut bastanta sort. Hi ha gent que no em pensava que acceptaria i ho ha fet! Crec que ha quedat molt xulo i polièdric.

Hi ha veus consolidades -Sílvia Pérez Cruz, Ferran Palau o Albert Pla- al costat d'altres de més emergents -Iris Deco, Pol Batlle o Momi Maiga-.

Al disc només has repetit amb una veu amb qui ja havies gravat prèviament, Sílvia Pérez Cruz.

Sí, amb ella havia gravat un tema del primer disc, fa mil anys. Res a veure amb l'experiència

actual. La **Sílvia** ara mateix té un pes... tridimensional. La cançó que interpreta, "Nana para mí", parla del suïcidi, i l'havia de cantar algú que en pogués entendre el significat. I ella té una capacitat d'empatia increïble. De fet, va acabar plorant, i ho hem deixat a la gravació final. A mi m'encanta com ha quedat, m'emociona.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=nCn0EtOCUb8>

**La lletra parla d'un patiment intens, i connecta amb una idea que recites a "Ventre seco":
?Vive quien sufre, y sufre quien vive'.**

Realment ho veig així. Hi ha qui diu que el dolor no el pots triar, però el patiment, sí. Ho entenc, però no hi estic d'acord. D'una banda, crec que viure la vida plenament implica patiment -per molt que aprenguis a dominar-lo o a drenar-lo-. D'altra banda, pensar que el patiment es pot triar és una responsabilitat personal. Com a persona amb TOC, en el moment en què se'm fa responsable del patiment mental se'm desarma, perquè em fa pensar que és culpa meva, que m'ho estic fent jo mateixa. Crec profundament en el treball personal, i les persones amb patiment -que som la majoria- ens ho hem de *currar*. Per això hi ha teràpies i tants altres recursos que algunes persones privilegiades ens podem permetre. Jo fa anys que em treballo, i el patiment no desapareix... vaig aprenent a portar-lo.

La cançó "Abrir la luz" es refereix a un moment en què pots sortir d'aquest patiment?

Sí, és una cançó d'amor i agraïment. Es refereix a un moment en què estic en un bucle mental, en un lloc del qual no puc sortir. I l'altra persona, amb el simple fet d'obrir la llum, em treu d'aquell forat.

OPERACIÓ COTILLA

Com has plantejat la gira en directe?

Hi haurà un grup diferent, amb **Adri González** als teclats i sintetitzadors en el lloc de **Vic Moliner**. A més, **Didak Fernández** continua, és clar, i ens acompanyaran també dues vocalistes noves. Pel que fa a so, també buscarem la imperfecció.

Per escollir les vocalistes de la gira has obert un càsting o com ha anat?

Venia de dues gires amb dues veus preferides, la de **Magalí Sare** i la d'**Enric Verdaguer ?Henrio**, i no sabia qui agafar aquesta vegada. Hi ha molta gent que m'agrada, però que ja té el seu propi projecte, i al final vaig decidir obrir un càsting. S'hi van presentar 214 persones. No ho havia fet mai, ha estat molt divertit i he descobert gent potentíssima.

Com vas acabar triant?

Em va ajudar el **Didak**, que també ha estat productor del disc, i un parell de cantants que m'han assessorat. Va ser molt complicat, perquè hi havia molt de nivell. He acabat escollint **Aina Zanoguera**, una noia de 26 anys de Mallorca, i **Carmen Aciar**, una argentina de 22 anys, que farà de corista i cantarà algun tema en solitari. Crec que serà molt guai, però el tema de l'edat m'ha fet pensar-m'ho molt. Són persones molt joves per interpretar tot el que diu el disc. De fet, quasi tothom que es va presentar al càsting era molt jove. És un dels problemes de la música al nostre país, fer-se gran és un problema i no pas una virtut. El privilegi jove opera per damunt de tot, i crec que hauríem de posar més en valor l'experiència i la vida viscuda.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=kHINeBBWr3g>

I això passa especialment amb les dones?

Exacte! N'hi ha poquíssimes a l'escena catalana amb una carrera. Hi ha moltíssims homes cantants més grans que jo, però de dones n'hi ha molt poques. I és una llàstima, perquè jo mateixa ara em veig en un punt de maduració molt més interessant. I espero d'aquí a uns anys ser en un punt encara millor, amb més coses per dir i amb més profunditat. La joventut té coses molt interessants, però no et dona mai l'experiència.

Has explicat que per al directe buscaràs sonar imperfecta. Com es fa això?

La meua manera de tocar ja és d'entrada molt imperfecta i molt atípica. El que busco és la meua pròpia perfecció emocional, que vol dir ser fidel al que està passant i estic sentint a cada moment. La

meva perfecció és ser honesta amb mi mateixa. Amb l'**Aina** tampoc ha estat fàcil, perquè és una cantant absolutament perfecta. Ha estat un repte trobar-li certa corrosió en la veu. És un detall que anirem millorant en els bolos. De fet, penso que els discos s'haurien de gravar un cop s'ha acabat la gira, perquè les cançons necessiten viure.

Creus que no es fa així perquè a la gent li costa pagar per veure un concert sense saber què escoltarà?

Absolutament! La societat consumeix moltíssima música terrible. També n'hi ha de bona, però crec que en aquest país hi ha un buit musical bestial. Per exemple, si ets músic de jazz no pots viure a Catalunya, perquè necessites un producte comercial. En els últims anys hem recuperat molts aspectes en el terreny musical, però en general és complicat. De fet, **Rosalía** ha millorat bona part del *mainstream*. El problema és que aleshores tothom la imita. Hi ha una manca de connexió amb qui som, i una necessitat de ser qui volem ser. Però no serem mai qui volem ser, sinó qui som, i hem de fer-hi les paus. Fer-se gran és entendre-ho. A mi m'agrada molt veure com cada cop em sento més jo mateixa. És el que més m'agrada de la música.